

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č. j. 2216/14/5000-14502-706053, o námitce podjatosti všech soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, vznesené žalobkyní ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 36/2014,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci Mgr. Lucie Trejbalová, Mgr. Karolína Tylová, LL.M. a JUDr. Pavel Vacek **n e j s o u v y l o u č e n í** z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 36/2014.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č. j. 2216/14/5000-14502-706053, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územní pracoviště v Jilemnici, jako správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 8. 2013, č. j. 754085/13/2605-05702-603261; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 6. 2013, č. j. 749843/13/2605-05702-603261, a odvolací řízení bylo zastaveno, neboť odvolání bylo podáno po lhůtě. Předmětem správního řízení bylo vyměření daně z nemovitostí žalobkyni.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ze dne 6. 5. 2014, podanou u Krajského soudu v Brně, ve které navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, popř. vyslovil nicotnost obou rozhodnutí.

[3] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 22. 5. 2014, č. j. 62 Af 35/2014 – 8, věc postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem jako soudu místně příslušnému. Přípisem Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 Af 45/2014 – 12, byl spis postoupen k vyřízení místně příslušné pobočce krajského soudu v Liberci.

[4] Podáním ze dne 21. 7. 2014 žalobkyně ve smyslu § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vznesla námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v aktuálním obsazení a navrhla jejich neprodlené vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci, a důsledně tomu i příkázání věci jinému soudu téhož stupně z důvodu delegace nutné. V opačném případě podle žalobkyně reálně hrozí, že těmito soudci bude pokračováno v pokořování nezávislého, nestranného, odborného a spravedlivého rozhodování soudů.

[5] Členové senátu 59 Af Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, příslušného podle rozvrhu práce k projednání a rozhodnutí věci, se k námitce podjatosti vyjádřili tak, že Mgr. Karolína Tylová, LL.M. ve vyjádření ze dne 29. 7. 2014 uvedla, že se v souzené věci necítí být podjatá; žalobkyni ani nikoho z těch, kdo se podíleli na řízení před žalovaným, osobně nezná, nemá žádný vztah k projednávané věci ani se nepodílela na jejím projednávání před správním orgánem. Mgr. Lucie Trejbalová ve vyjádření ze dne 31. 7. 2014 konstatovala, že se v souzené věci necítí být podjatá; k žalobkyni ani žádné osobě žalovaného nemá osobní vztah a nemá žádný vztah k projednávané věci ani se nepodílela na jejím vyřízení před správním orgánem. JUDr. Pavel Vacek ve vyjádření ze dne 12. 7. 2014 (podle obsahu spisové dokumentace se ve skutečnosti zřejmě jedná o vyjádření ze dne 12. 8. 2014) sdělil, že se v dané věci necítí být podjatý, neboť žalobkyni ani nikoho z těch, kdo se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci před správním orgánem, osobně nezná; nemá žádný vztah k projednávané věci ani se osobně nepodílel na jejím projednávání před správním orgánem.

[6] Nejvyšší správní soud po posouzení námítky podjatosti neshledal důvody pro vyloučení soudců správního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, určených podle rozvrhu práce, z projednávání a rozhodnutí věci.

[7] Podle § 8 odst. 1 věta první a třetí s. ř. s. *„soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“*

[8] Poměr soudce k věci je ve smyslu citovaného ustanovení třeba chápat jako přímý zájem soudce na daném řízení, zejména na jeho výsledku. Vyloučen by byl rovněž soudce, který by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Pochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům pak mohou vedle vztahů příbuzenských a obdobných vzniknout i tehdy, je-li vztah soudce k účastníkům, popř. jejich zástupcům nepřiměřeně přátelský či naopak zjevně nepřátelský. Rozhodnutí o vyloučení soudce představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu i soudce stanoví zákon [čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (vyhlášena pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů)]. Soudce lze proto vyloučit z projednávání a rozhodnutí věci, která mu byla zákonným postupem přidělena, jen výjimečně a ze závažných důvodů, které soudci reálně brání v nezávislém, nestranném a spravedlivém rozhodování (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 –

pokračování

16, všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>).

[9] Předně je třeba podotknout, že žalobkyně sice neoznačila konkrétní soudce, jejichž podjatost namítá, nýbrž důvody pro vyloučení vztáhla ke všem soudcům správního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu je nicméně třeba nejprve zkoumat, zda jsou dány důvody pro vyloučení soudců, kteří mají věc v souladu s rozvrhem práce projednat a rozhodnout, v daném případě soudců senátu 59 Af Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci Mgr. Lucie Trejbalové, Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka. Teprve v případě, že by Nejvyšší správní soud shledal vyloučení těchto soudců, resp. některého či některých z nich, z projednávání a rozhodnutí věci, posuzoval by žalobkyní tvrzené důvody podjatosti ve vztahu k dalším soudcům, kteří podle rozvrhu práce členy daného senátu zastupují, a byli by tak povoláni k posouzení věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. Nao 32/2005 - 34).

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě řízení o žalobě žalobce proti napadenému rozhodnutí žalovaného není dán důvod pochybovat o nepodjatosti žádného ze soudců senátu 59 Af Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, a to se zřetelem k jejich poměru k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům.

[11] Žalobkyně ani neuvádí žádné konkrétní důvody, pro které by měli být tito soudci vyloučeni, přičemž jako důvod pro vyloučení zejména nelze hodnotit žalobkyní ve zcela obecné rovině namítané pokračování v pokořování nezávislého, nestranného, odborného a spravedlivého rozhodování soudů. Rovněž ze spisového materiálu vztahujícího se k dané věci žádné skutečnosti svědčící pro vyloučení kteréhokoli z uvedených soudců správního úseku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci nevyplynou. Stejně tak ani žádný z těchto soudců se necítí být podjatým a žádnému z nich není známa žádná skutečnost, ze které by mohl vyplynout důvod případných pochybností o jeho nepodjatosti.

[12] Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na ustanovení § 8 odst. 1 věta třetí s. ř. s., podle něhož důvodem k vyloučení soudce nemohou být okolnosti, které spočívají v jeho rozhodování v jiných věcech. Důvodem pro vyloučení soudce tedy nemůže být případné dřívější rozhodování soudce v jiné věci, zejména v jiném řízení, kterého byla žalobkyně účastníkem. Žalobkyně nicméně ve své zcela obecné námitce ani v tomto směru nic netvrdí.

[13] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v projednávané věci nebyly naplněny podmínky § 8 odst. 1 s. ř. s., a podle § 8 odst. 5 s. ř. s. rozhodl po vyjádření dotčených soudců tak, že soudci senátu 59 Af Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 59 Af 26/2014 a nejsou zde tudíž ani důvody pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu ve smyslu § 109 odst. 1 s. ř. s. Použití tohoto ustanovení totiž přichází v úvahu tehdy, pokud pro vyloučení soudců specializovaných senátu místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu